

Sygn. akt VII Ua 53/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr)

Sędziowie: SO Anna Kozłowska-Czabańska

SO Renata Gąsior

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy D. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez odwołującego się

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 lutego 2017 roku sygn. akt VI U 118/16

oddala apelację.

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Anna Kozłowska-Czabańska

Sygn. akt VII Ua 53/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego D. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 stycznia 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 2 lutego 2016 r., znak: (...), odmawiających przyznania na jego rzecz prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

D. P. otrzymywał zwolnienia lekarskie w następujących okresach czasu: od dnia 13 września 2013 r. do dnia 17 marca 2014 r., od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia 19 stycznia 2015 r., od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r. i po 1 dniu bez zwolnienia 14 października 2015 r., a następnie od dnia 15 października 2015 r. do 11 lutego 2016 r. W okresie do dnia 13 października 2015 r. odwołujący pobierał zwolnienia lekarskie od lekarza ortopedy.

W dniu 13 października 2015 r. zakończył się 182 dniowy okres zasiłkowy. Za jeden dzień 14 października 2015 roku (środa) odwołujący nie pobrał zwolnienia lekarskiego, ani nie wykazał, aby stawiał się do pracy. Nie przedłożył także koniecznego z art. 229 § 2 Kodeksu pracy orzeczenia o zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym

stanowisku pracy. W okresie od dnia 15 października 2015 r. odwołujący pobierał zwolnienia lekarskie od lekarza psychiatry.

W toku postępowania D. P. wskazał, że w dwóch okresach, a mianowicie do dnia 13 października 2015 r. chorował z powodów ortopedycznych oraz od dnia 15 października 2015 r. chorował z powodów psychiatrycznych. Z kolei organ rentowy podał, że odwołujący w jednym spornym dniu 14 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy, zaś formalna niezdolność – potwierdzona zwolnieniem lekarskim od dnia 15 października 2015 r. – jest schorzeniem współistniejącym. Zainteresowany (...) Związek (...) w W. nie zajął natomiast stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych Sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Ustalając stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie, Sąd I instancji dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy D. P. w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy w jednym dniu pomiędzy ww. datami, tj. w dniu 14 października 2015 r. odwołujący odzyskał zdolność do pracy.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii lekarz R. K. stwierdził, że niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, zaś w dniu 14 października 2015 r. odwołujący nie odzyskał zdolności do pracy. Do dnia 13 października 2015 r. D. P. leczył się z powodu dolegliwości bólowych stawów biodrowych z powodu choroby zwyrodnieniowej o numerze statystycznym ICD-10 M16, zaś od dnia 15 października 2015 r. otrzymywał zwolnienia lekarskie dodatkowo z powodu depresji o numerze statystycznym F32. Są to schorzenia o innej etiologii i dotyczą różnych układów ciała ludzkiego, o różnych numerach statystycznych, ale w niniejszym przypadku są o charakterze przewlekłym i współistniejącym ze sobą. Charakteryzują się okresami poprawy i zaostrzeń współistniejących objawów depresji i bólów stawów biodrowych. Ponadto schorzeniem dominującym u odwołującego jest choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych, która mogła być powodem depresji. Biegły zaznaczył, że wnioskodawca z powodu przewlekłości i zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych obu stawów biodrowych został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego wymiany stawu biodrowego na sztuczny. Ze względu na znaczne zaawansowanie zmian zwyrodnieniowych dotyczących obu stawów biodrowych, wnioskodawca w spornym dniu 14 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy. Potwierdzają to zdjęcia RTG stawów biodrowych.

Sąd Rejonowy dopuścił też dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy D. P. w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy w jednym dniu pomiędzy ww. datami, tj. w dniu 14 października 2015 r. odwołujący odzyskał zdolność do pracy.

Biegła sądowa M. L. rozpoznała u odwołującego zaburzenia depresyjne adaptacyjne oraz uzależnienie od alkoholu. Biegła potwierdziła, że zwolnienia lekarskie formalnie od dnia 15 października 2015 r. były wydawane z powodu depresji o numerze statystycznym F32. W zakresie schorzeń ortopedycznych biegła przypisała jednak decydujące znaczenie opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

Sąd I instancji dopuścił także dowód z pisemnej opinii kolejnego biegłego sądowego z zakresu ortopedii celem ustalenia, czy niezdolność do pracy D. P. w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami oraz czy w jednym dniu pomiędzy ww. datami, tj. w dniu 14 października 2015 r. odwołujący odzyskał zdolność do pracy. Zgodnie z opinią biegłego sądowego lekarza K. K. specjalisty zakresu ortopedii i traumatologii opiniowany był niezdolny do pracy z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. W spornym dniu, tj. 15 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., z zakresu psychiatrii lekarza M. L. oraz specjalisty ortopedy -traumatologa lekarza K. K..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody Sąd I instancji ocenił jako w pełni wiarygodne. Były one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu I instancji opinie sądowe zostały sporządzone rzetelnie, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badań odwoływającego i po analizie całej zgromadzonej dokumentacji lekarskiej przez osoby mające wiedzę specjalistyczną, którym Sąd I instancji dał wiarę w całości. W ocenie Sądu Rejonowego niezasadnym było kontynuowanie procesu i zasięganie kolejnej opinii, albowiem potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Sąd I instancji wskazał także, że strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd I instancji zważył, że zgodnie z treścią art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 ww. ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stanowi, że do tego okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Ustęp drugi wspomnianego artykułu mówi zaś, iż do jednego okresu zasiłkowego dolicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, pod warunkiem, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, a okresy te spowodowane były tą samą chorobą.

Sąd Rejonowy podkreślił, że jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego odwołujący otrzymywał zwolnienia lekarskie w następujących okresach czasu: od dnia 13 września 2013 r. do dnia 17 marca 2014 r., od dnia 21 lipca 2014 r. do dnia 19 stycznia 2015 r., od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r. oraz od dnia 15 października 2015 roku do 11 lutego 2016 r. Odwołujący nie wziął natomiast zwolnienia za 1 dzień – 14 października 2015 r. Zdaniem Sądu I instancji powyższe oznacza, że zgodnie z regulacją art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach w przypadku, gdyby wszystkie powyższe okresy niezdolności do pracy były spowodowane jedną i tą samą chorobą, wówczas, mając na uwadze przerwę krótszą niż 60 dni, należałoby zliczyć te okresy niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego, który kończyłby się w związku z tym z dniem 13 października 2015 r., kiedy to upływa łącznie 182 dni pobierania zasiłku przez D. P.. Sąd I instancji nadmienił przy tym, że jednostki chorobowe, powodujące poszczególne z wyżej wskazanych okresów niezdolności do pracy, zostały sklasyfikowane pod różnymi oznaczeniami w międzynarodowej klasyfikacji ICD-10. W związku z tym w toku niniejszego postępowania Sąd Rejonowy powołał specjalistów biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., z zakresu psychiatrii lekarza M. L. oraz specjalisty ortopedy-traumatologa lekarza K. K., którzy wypowiedzieli się odnośnie tożsamości jednostki chorobowej powodującej niezdolność odwoływającego do pracy we wszystkich wyżej wymienionych i zliczonych przez organ rentowy okresach czasu.

Na podstawie opinii sporządzonej przez trzech biegłych sądowych, Sąd Rejonowy ustalił, że niezdolność do pracy w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, zaś w dniu 14 października 2015 r. odwołujący nie odzyskał zdolności do pracy. Do dnia 13 października 2015 r. D. P. leczył się z powodu dolegliwości bólowych stawów biodrowych z powodu choroby zwyrodnieniowej o numerze statystycznym ICD-10 M16, zaś od dnia 15 października 2015 r. otrzymywał zwolnienia lekarskie dodatkowo z powodu depresji o numerze statystycznym F32. Są to schorzenia o innej etiologii i dotyczą różnych układów ciała ludzkiego, o różnych numerach statystycznych, ale w niniejszym przypadku są o charakterze przewlekłym i współistniejącym ze sobą. Charakteryzują się okresami poprawy i zaostrzeń współistniejących objawów depresji i bólów stawów biodrowych. Ponadto schorzeniem dominującym u odwołującego jest choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych, która mogła być powodem depresji. Wnioskodawca z powodu przewlekłości i zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych obu

stawów biodrowych jest zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego wymiany stawu biodrowego na sztuczny. Ze względu na znaczne zaawansowanie zmian zwyrodnieniowych dotyczących obu stawów biodrowych, wnioskodawca w spornym dniu 14 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy.

Sąd I instancji stwierdził, że w dniu 13 października 2015 r. zakończył się 182 dniowy okres zasiłkowy. Za jeden dzień 14 października 2015 r. (środa) odwołujący nie pobrał zwolnienia, ani nie wykazał, aby stawił się do pracy. Nie przedłożył też koniecznego z art. 229 § 2 Kodeksu pracy orzeczenia o zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji oddalił odwołanie D. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 14 stycznia 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 2 lutego 2016 r., znak: (...), jako bezzasadne na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. w związku z ww. przepisami ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona odwołująca, zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie:

I. art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r. poz.1368) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że choroba zwyrodnieniowa stawów oraz depresja, która występuje obok choroby zwyrodnieniowej stawów to ta sama choroba oraz poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu, skutkujące nieuwzględnieniem okresu przerwy w niezdolności do pracy wywołanej różnymi jednostkami chorobowymi i zaliczeniem do jednego okresu zasiłkowego wszystkich okresów niezdolności do pracy, wywołanych różnymi chorobami;

II. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w rezultacie czego nastąpiła sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że niezdolność do pracy ubezpieczonego potwierdzona zwolnieniem lekarskim z dnia 15 października 2015 r., spowodowana była tą samą chorobą, co poprzedni okres niezdolności do pracy, a także błędne przyjęcie, że skarżący wykorzystał 182-dniowy okres zasiłkowy z dniem 13 października 2015 r., podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie wniosku, iż między okresami niezdolności do pracy spowodowanymi różnymi chorobami skarżącego istniała przerwa, wymagająca liczenia okresu zasiłkowego od nowa.

Na podstawie powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swe stanowisko skarżący wskazał, że w realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że to choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych uniemożliwiła mu podjęcie pracy w okresie od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r., albowiem od dnia 15 października 2015 r. skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim uzyskanym od lekarza psychiatry z powodu depresji. Skarżący podkreślił, że to zaburzenia depresyjne uniemożliwiły mu podjęcie pracy zarobkowej, co zostało potwierdzone zarówno przez lekarza wystawiającego zwolnienie lekarskie, jak i biegłą sądową M. L.. Odwołujący wskazał, że w trakcie trwania zwolnienia lekarskiego, tj. od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r., cierpiał na schorzenia natury ortopedycznej, przy czym jednocześnie rozwinęła się u niego depresja spowodowana problemami osobistymi i finansowymi, która została zdiagnozowana i stanowiła przeszkodę do powrotu do pracy. W ocenie skarżącego, fakt, że jednocześnie nie minęła mu choroba zwyrodnieniowa stawów, nie ma wpływu na to, że to nie ta choroba była przyczyną uniemożliwiającą powrót do pracy. Skarżący stwierdził, iż pomimo współistnienia zwyrodnienia stawów oraz depresji, to depresja była chorobą uniemożliwiającą podjęcie przez niego pracy, a zatem okres od dnia 15 października 2015 r. powinien być traktowany, jako nowy okres zasiłkowy. Zdaniem skarżącego, w powyższym zakresie Sąd I instancji nie poddał wnikliwej analizie opinii biegłych sądowych, zgromadzonych w aktach sprawy. Jak wynika bowiem z opinii z dnia 16 maja 2016 r., biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii badał wyłącznie schorzenia ortopedyczne ubezpieczonego i nie zajął się w żadnym stopniu depresją, na którą cierpiał. Apelujący stwierdził, że wnioski, wyciągnięte przez ww. biegłego są niczym nieuzasadnione, albowiem otrzymał on zwolnienie chorobowe z powodu depresji, a nie dolegliwości stawów

biodrowych. Biegły nie mógł więc stwierdzić, że skarżący nie cierpi na depresję i że to nie ta choroba jest przyczyną zwolnienia chorobowego. Ponadto wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, biegły nie orzekł, że skarżący od dnia 15 października 2015 r. otrzymywał zwolnienie lekarskie dodatkowo z powodu depresji. Biegły ortopeda nie może więc wypowiadać się na temat przyczyn depresji u chorego i te rozważania powinny zostać przez Sąd Rejonowy pominięte. Z kolei biegła psychiatra stwierdziła u niego zaburzenia depresyjne adaptacyjne oraz uzależnienie od alkoholu i jako ich powód podała ciężką sytuację życiową i finansową skarżącego, nie zaś jego dolegliwości bólowe, związane z chorobą bioder. Na tej podstawie skarżący stwierdził, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów art. 8 i 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wskazując jednocześnie, że spełnia on wszystkie przesłanki do przyznania prawa do zasiłku chorobowego, ponieważ jego niezdolność do pracy spowodowana była różnymi jednostkami chorobowymi, a pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności, nastąpił jeden dzień, w którym był on zdolny do pracy. Dodał także, że decyzja o odmowie przyznania na jego rzecz prawa do zasiłku za okres od dnia 15 października do 12 stycznia 2016 r. została wydana w dniu 14 stycznia 2016 r. tj. po zakończeniu okresu zwolnienia oraz po wypłaceniu zasiłku za okres od października do grudnia 2015 r., natomiast organ rentowy nadał jej moc wsteczną, żądając zwrotu wypłaconych świadczeń. Mając na uwadze powyższe, skarżący zwrócił się o zmianę zaskarżonych decyzji (apelacja k. 113-118).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona podlega oddaleniu.

Należy w tym miejscu podkreślić, że w apelacji wnioskodawca podnosi zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego w postaci art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368) oraz kwestionuje ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny w zakresie przyczyn niezdolności do pracy w okresach od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r. oraz od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r., wskazując, że w okresie od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r. przyczyną jego niezdolności do pracy była choroba zwyrodnieniowa stawów, natomiast w okresie od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. przyczyną jego niezdolności do pracy była inna jednostka chorobowa w postaci depresji, która uniemożliwiła mu wykonywanie pracy zawodowej we wskazanym powyżej okresie czasu. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zatem do oceny, czy u ubezpieczonego zasadnym jest przyjęcie, że niezdolność do pracy spowodowana była tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami i jaki okres zasiłkowy u niego ustalić.

Sąd Okręgowy podziela w całości dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, które znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym oraz rozważania prawne wskazujące na bezzasadność odwołania wnioskodawcy. Zgłoszone w apelacji zarzuty wnioskodawcy nie zasługują na uwzględnienie. Zasiłek chorobowy zgodnie z art. 8 ww. ustawy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu zasiłkowego - w myśl art. 9 ust 1 ww. ustawy - wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 2 ww. ustawy).

W wyroku z dnia 6 listopada 2008 r. (II UK 86/09) Sąd Najwyższy wyjaśnił jak należy rozumieć pojęcie „ta sama choroba”, użyte w art. 9 ust. 1 i 2 ww. ustawy. Sąd Najwyższy podniósł, że pojęcia „ta sama choroba” nie należy odnosić wyłącznie do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu. Jednocześnie zgodnie z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia z dnia 2 września 2009 r., (II UZP 7/09) ustanie „poprzedniej niezdolności do

pracy” w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy, oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym, a nie końca okresu wypłacania zasiłku. W razie zatem każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie tej samej choroby długość przerwy pomiędzy obiema niezdolnościami. Z przepisu art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej wynika także, iż do okresu zasiłkowego należy doliczyć cały okres niezdolności do pracy wywołanej tą samą chorobą (chodzi o niezdolność w rozumieniu medycznym), pomimo że zasiłek był wypłacony jedynie za część tego okresu.

Z powyższego wynika zatem, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdyż wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego. W przypadku występowania przerw pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowane tylko tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca do dnia 13 października 2015 r. wykorzystał 182-dniowy okres zasiłkowy. Następnie od dnia 15 października 2015 r. wnioskodawca ponownie przebywał na zwolnieniach lekarskich. Podstawą niezdolności do pracy wnioskodawcy wskazaną w zaświadczeniu lekarskim była choroba zwyrodnieniowa ICD-10 M16, zaś od dnia 15 października 2015 r. otrzymywał on zwolnienia lekarskie dodatkowo z powodu depresji o numerze statystycznym F32. Za jeden dzień 14 października 2015 r. odwołujący nie pobrał zwolnienia, ani nie wykazał, aby stawiał się do pracy. Nie przedłożył też koniecznego z art. 229 § 2 k.p. orzeczenia o zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku pracy.

Jak wyżej wskazano za Sądem Najwyższym w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r. (II UK 86/09) pojęcia „ta sama choroba” nie należy odnosić wyłącznie do samych numerów statystycznych. Okoliczność zatem, iż w poszczególnych okresach wnioskodawca udał się do innego lekarza specjalisty po zwolnienie lekarskie, nie przesądza o przyczynie niezdolności do pracy w tych okresach. Słusznie zatem Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w zakresie ustalenia przyczyn niezdolności do pracy wnioskodawcy w obu ww. okresach, w szczególności, czy w okresie od dnia 15 października 2015 r. wnioskodawca również był niezdolny do pracy z przyczyn zaburzenia depresyjnego, jako schorzenia współistniejącego z chorobą zwyrodnieniową, czy też było to schorzenie nowe i jako nowe stanowiło przyczynę niezdolności do pracy wnioskodawcy od wskazanej powyżej daty oraz czy po dniu 13 października 2015 r. ustała niezdolność wnioskodawcy do pracy (z przyczyn medycznych) z powodu choroby zwyrodnieniowej i z tej przyczyny wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że schorzenia, które były podstawą niezdolności do pracy wnioskodawcy do dnia 13 października 2015 r. oraz od dnia 15 października 2015 r. roku były wywołane tymi samymi chorobami w rozumieniu art. 9 ustawy zasiłkowej. Świadczą o tym wiarygodne, jasne, pełne i logiczne opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii lek. R. K. i K. K. oraz z zakresu psychiatrii M. L.. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii lekarz R. K. stwierdził, że niezdolność ubezpieczonego do pracy w okresach do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. była spowodowana tą samą chorobą, zaś w dniu 14 października 2015 r. odwołujący nie odzyskał zdolności do pracy. Do dnia 13 października 2015 r. D. P. leczył się z powodu dolegliwości bólowych stawów biodrowych z powodu choroby zwyrodnieniowej o numerze statystycznym ICD-10 M16, zaś od dnia 15 października 2015 r. otrzymywał zwolnienia lekarskie dodatkowo z powodu depresji o numerze statystycznym F32. Są to schorzenia o innej etiologii i dotyczą różnych układów ciała ludzkiego, o różnych numerach statystycznych, ale w niniejszym przypadku są o charakterze przewlekłym i współistniejącym ze sobą. Charakteryzują się okresami poprawy i zaostrzeń współistniejących objawów depresji i bólów stawów biodrowych. Ponadto schorzeniem dominującym u odwołującego jest choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych, która mogła być powodem depresji. Biegły zaznaczył, że wnioskodawca z powodu przewlekłości i zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych obu stawów biodrowych

został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego wymiany stawu biodrowego na sztuczny. Ze względu na znaczne zaawansowanie zmian zwyrodnieniowych dotyczących obu stawów biodrowych, wnioskodawca w spornym dniu 14 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy. Potwierdzają to zdjęcia RTG stawów biodrowych. Zgodnie natomiast z opinią biegłego sądowego lekarza K. K. specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii opiniowany był niezdolny do pracy z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych do dnia 13 października 2015 r. i od dnia 15 października 2015 r. W spornym dniu, tj. 15 października 2015 r. nie odzyskał zdolności do pracy z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych. Z kolei biegła sądowa M. L. rozpoznała u odwołującego zaburzenia depresyjne adaptacyjne oraz uzależnienie od alkoholu. Biegła potwierdziła, że zwolnienia lekarskie formalnie od dnia 15 października 2015 r. były wydawane z powodu depresji o numerze statystycznym F32. W zakresie schorzeń ortopedycznych biegła przypisała jednak decydujące znaczenie opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

Należy podkreślić, że wnioskodawca pomimo doręczenia opinii biegłych i zobowiązania do zajęcia stanowiska, nie kwestionował powyższych opinii, nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, czy też uwag do opinii. Oznaczało to, że zaakceptował i uznał opinie biegłych oraz wnioski opinii biegłych w całości. Sąd Rejonowy poczynił również prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o załączoną przez wnioskodawcę do akt sprawy dokumentację medyczną. Z dokumentacji medycznej wynikało, że w okresie od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia 13 października 2015 r. odwołujący przebywał na zasiłku chorobowym z powodu dolegliwości bólowych stawów kończyn dolnych (symbol statystyczny schorzenia M16), natomiast od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. przebywał na zasiłku chorobowym z powodu zaburzeń depresyjnych (symbol statystyczny schorzenia F32). Biegli z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdzili jednak, że zaawansowana choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych jest przyczyną długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej zarówno do dnia 13 października 2015 r., jak i od dnia 15 października 2015 r. W dniu 14 października 2015 r. badany nie odzyskał zdolności do pracy. Stanowisko organu rentowego zatem znalazło pełne potwierdzenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Schorzenie psychiatryczne w postaci zaburzeń depresyjnych oraz choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych i biodrowych jak wynika z opinii biegłych sądowych stanowiły współprzyczynę niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie od dnia od dnia 15 października 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. Kolejna niezdolność do pracy wnioskodawcy i kolejne zwolnienie lekarskie było zatem spowodowane tymi samymi chorobami w rozumieniu art. 9 ustawy zasiłkowej. Do okresu zasiłkowego należało zaliczyć okres poprzedniej niezdolności do pracy. W przypadku wnioskodawcy, po wyczerpaniu w dniu 13 października 2015 r. okresu 182 dni zasiłku chorobowego, wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. Innymi słowy nie nastąpił ani jeden dzień przerwy w niezdolności do pracy, który stosownie do art. 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, otworzyłby nowy okres zasiłkowy. Tym samym wnioskodawca nie nabył prawa do dalszego pobierania świadczenia chorobowego od dnia 15 października 2015 r., jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaś apelujący poza polemiką z tymi ustaleniami i oceną materiału dowodowego, nie podniósł zarzutów tego rodzaju, które mogłyby skutecznie podważyć stanowisko Sądu I instancji. Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do powołania kolejnych biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii, gdyż nie przyczyniłoby się to do wyjaśnienia sprawy, a jedynie przedłużyłoby czas trwania postępowania. Brak było również podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego strony apelującej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadków na okoliczność podjęcia przez skarżącego pracy w dniu 14 października 2015 r. i wykonywania przez niego obowiązków służbowych. Świadczenie, jako osoby, które nie posiadają specjalistycznej wiedzy z zakresu psychiatrii i ortopedii nie mogły w sposób prawidłowy zaobserwować, przeanalizować i prawidłowo ocenić patologicznych procesów chorobowych, których przebieg u odwołującego daje się wyczytać wyłącznie z ustaleń poczynionych przez lekarzy. W tym stanie rzeczy, Sąd II instancji uznał wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków za nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy. Zawnioskowani świadkowie mieli bowiem dostarczyć Sądowi wiedzy m.in. na temat tego, jak ubezpieczony rzeczywiście funkcjonuje w swoim codziennym otoczeniu, czy i jakie czynności życia codziennego, jest w stanie wykonywać samodzielnie, co dotyczyło przede wszystkim możliwości samodzielnego wykonywania obowiązków służbowych, a więc przywrócenia zdolności

do pracy. Świadkowie, pomimo tego, że są współpracownikami odwołującego nie są jednak osobami, od których z racji braku posiadania specjalistycznej wiedzy medycznej można oczekiwać precyzyjnych ustaleń odnoszących się do kwestii stanu zdrowia ubezpieczonego. Z tego względu kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miały opinie wydane przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii. Sąd Okręgowy korzystając zatem z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i psychiatrii, a zatem osób reprezentujących specjalności medyczne adekwatne do rodzaju schorzeń ubezpieczonego, wywiódł wnioski uzasadnione miarodajnymi opiniami biegłych. Zdaniem Sądu Okręgowego świadczy to o tym, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz psychiatrii, w konsekwencji czego apelacja okazała się bezzasadna. Z tych też względów zarzut naruszenia dyspozycji przepisu art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 233 k.p.c. okazał się całkowicie nieuzasadniony.

Apelujący wnosił alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, jednak nie przedstawił żadnego uzasadnienia takiego wniosku. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała też żadna przesłanka wskazana w art. 386 § 4 k.p.c., ani też nie doszło do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, zgodnie z art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację, o czym orzekł w sentencji wyroku.

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Anna Kozłowska-Czabańska

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Marcin Graczyk

(...)